

ЗИМА ПРИЙШЛА

Притуливши носика до скла, енотик Морсик дивився у вікно. Він чекав снігу. Перші зимові дні видалися морозними, але сірий Ліс був похмурим. Морсик нудьгував і стукав пальчиками по склу.

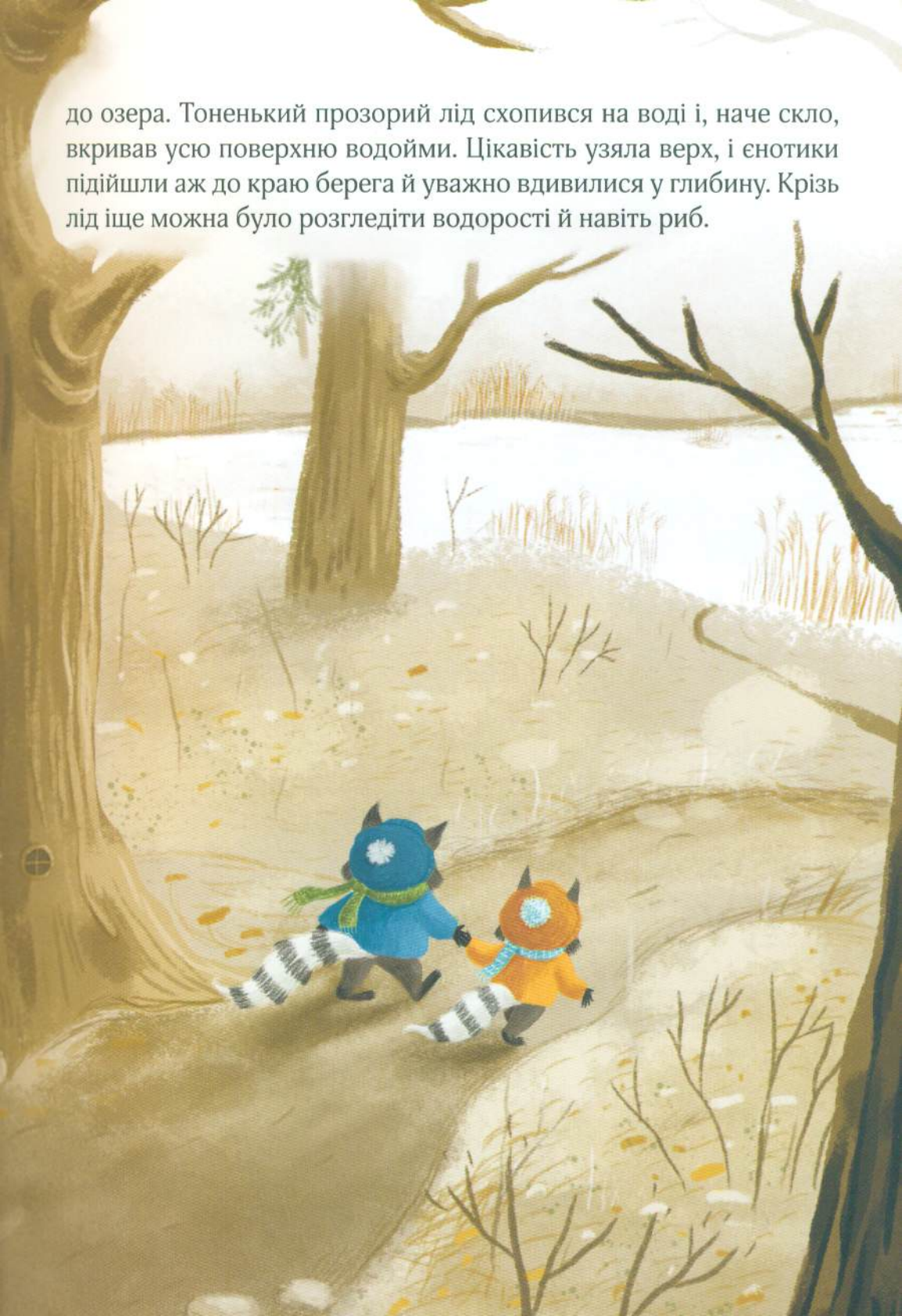
— Морсику, не стукай так сильно, розіб'єш шибку, поранишся уламками й напустиш холоду в кімнату, — зауважив тато-енот.

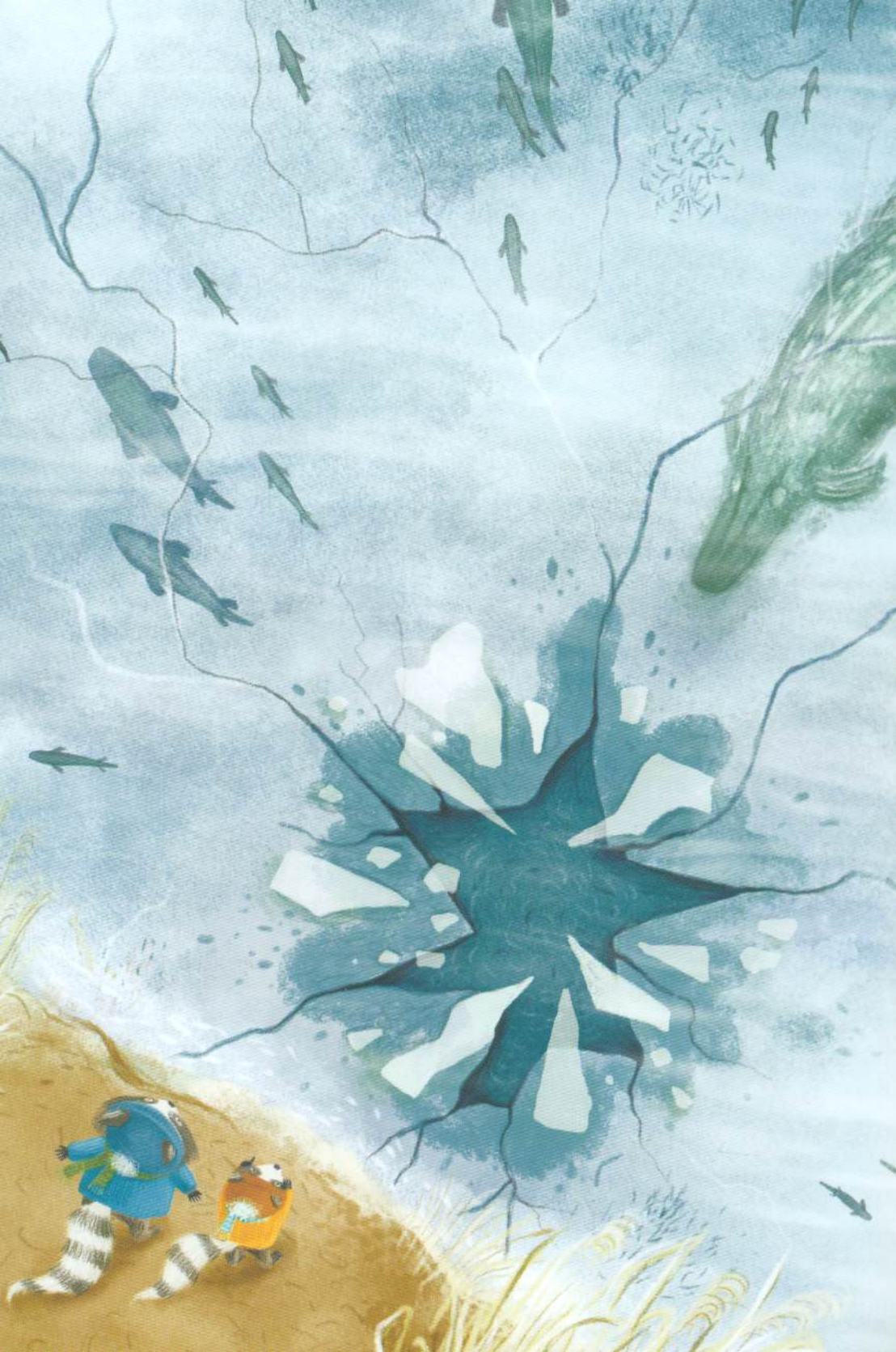
Морсик зітхнув, зліз із підвіконня і пішов кликати молодшого братика Лютика на прогулянку. Мама пов'язала дітям шарфи й наказала:

— До озера не ходити! Лід іще геть тонкий, ступати на нього небезпечно! Усе, ідіть, дихайте повітрям.

Братики вийшли на вулицю, де морозне повітря залоскотало ніс, і лісовою стежкою, крок за кроком, таки дійшли аж

до озера. Тоненький прозорий лід схопився на воді і, наче скло, вкривав усю поверхню водойми. Цікавість узяла верх, і єнотики підійшли аж до краю берега й уважно вдивилися у глибину. Крізь лід іще можна було розгледіти водорості й навіть риб.

— Наче вікно, — сказав Морсик, — цікаво, його теж можна розбити?

— Не думаю, воно ж величезне, — упевнено мовив Лютик. Морсик вирішив перевірити, схопив каменяку й, не вагаючись ані секунди, кинув на лід.

Пролунав гучний хрускіт, фонтан води вирвався на поверхню, і крижані бризки окропили енотиків. Тріщини, наче павутина, розповзлися в різні боки від пробоїни.

— Ти розбив озеро! — вигукнув переляканий Лютик.

Братики розгублено застигли на місці. Раптом вода заклекотіла, і на поверхні з'явилося щось, схоже на качиний дзьоб. Морсик аж ойкнув від несподіванки. Прямо на енотиків зиркнули два зелені ока, а дзьоб розтулився, і показалися гострі білі зуби!

— А-а-а-а-а-а! — закричав Морсик і кинувся тікати.